

[Undervisningsministeren]

dannelse, men at jeg faktisk har oversendt denne artikel til folketingets uddannelsesudvalg, som har haft mulighed for at læse den. Men jeg kan forstå efter alle de spørgsmål, der er stillet her af fru Eva Møller, at hun i hvert fald ikke har læst den. I så fald havde hun ikke stillet spørgsmålene på denne måde.

Jeg må sige, at jeg i øvrigt i dag vil have svært ved at føje væsentligt nyt til det, der står i den omtalte artikel.

Der har i de seneste år været en kraftig vækst i antallet af elever i gymnasiet, og det har ført til, at gymnasiet er blevet en bred ungdomsuddannelse ved siden af erhvervsuddannelserne, og at den omfatter knap en tredjedel af en ungdomsårgang. Gymnasiet er altså ikke længere først og fremmest det sted, hvor samfundets vordende embedsmænd får deres studieforberevende uddannelse. Gymnasiet giver – og skal fortsat give – forudsætningerne for en videregående teoretisk uddannelse, men samtidig har nye elever med andre mål og med andre interesser søgt ind i gymnasiet. Det store flertal af disse unge er kommet der, fordi de ønsker at søge ind til kortere og mellemlange uddannelser og til erhverv, som nu stiller så store krav, at 12 års uddannelse er en nødvendig og rimelig forudsætning.

Det er altså en langt mere differentieret gruppe af unge, der søger ind i gymnasiet i dag, end vi har oplevet det for bare få årtier tilbage.

Vore amtskommuner har lyttet med forståelse til de unge og har ønsket at imødekomme deres uddannelsesbehov. Det har konkret udmøntet sig i, at der i løbet af ganske kort tid er blevet bygget et stort antal nye amtskommunale gymnasier, og at mange ældre gymnasier er blevet udvidet med tilbygninger. Selv om man i nogen grad har været opmærksom på, at bygningerne skulle indrettes på en sådan måde, at de også kunne anvendes til andre formål, f. eks. til voksenuddannelserne, har amtskommunerne dog først og fremmest foretaget de store økonomiske investeringer for at kunne modtage de unge, der gerne vil i gymnasiet.

Gymnasiet er i dag en bred ungdomsuddannelse ved siden af erhvervsuddannelserne og omfattende knap en tredjedel af en ungdomsårgang.

I forbindelse med principbeslutningen viste der sig her i folketinget bred enighed om, at gymnasiet fortsat skulle udgøre et 3-årigt, sammenhængende forløb efter 9 års folkeskole.

Der kan sikkert også opnås bred enighed om, at gymnasiet i dag, når det er bedst, besidder nogle kvaliteter, som ingen ønsker at sætte over styr, og som er medvirkende til, at mange unge søger derhen. For blot at nævne nogle enkelte ting: det giver de unge nogle nyttige redskaber, en viden og nogle færdigheder. De lærer at anvende denne viden og disse færdigheder i praksis med udgangspunkt i analyser og fortolkninger af det, de beskæftiger sig med. Den undervisning, der gives, er præget af et højt fagligt niveau. Og man kunne blive ved på denne måde.

Det kan imidlertid ikke skjules og er vel heller ikke ønskværdigt at forsøge at skjule, at gymnasiet i dag ser sig stillet over for nogle alvorlige problemer, som der må findes en løsning på.

Det er naturligt, at forslag til løsning af problemerne i første omgang er kommet fra dem, der direkte har følt dem på deres krop, nemlig lærerne og eleverne. Det er især kommet til udtryk i de senere års stigende forsøgsaktivitet. Ganske vist kan der nok på baggrund af, at et dagblad har nævnt tallet 400 forsøg, være grund til at slå fast, at begrebet »forsøg« i gymnasiet har en meget bred betydning, bestemt af formuleringerne i gymnasielovens § 21. Forsøg tales der om i alle tilfælde, hvor der skal dispenseres fra den gældende bekendtgørelse. Kun en mindre del af det, der kaldes forsøg, er altså pædagogisk udviklingsarbejde og forsøg i snæver forstand, men der har dog været tale om en betragtelig vækst i antallet, og nye forsøgstyper er blevet dominerende.

Som allerede nævnt er der tale om en væsentlig mere differentieret elevgruppe end tidligere, med nye mål og interesser, men også med større spredning i deres faglige forudsætninger og med forskellig erfaringsbaggrund.

Hertil kommer, at eleverne ofte er præget af stor usikkerhed, en usikkerhed, der er forståelig på baggrund af, at de ikke med sikkerhed ved, hvilke muligheder der står dem åbne, efter at de har taget deres eksamen. Det skyldes ikke blot adgangsbeholdningen, men også angsten for ikke at kunne overskue